

မင်းသားမိသားစု

နဂါးအားမာန်
ကျားသိုင်းမာန်

လေးဆူင်ထွဲစာစဉ် ပထမပိုင်း

အခန်း (၁)

ငှာစန်းတောင်။

အလွန်မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ကြီးတစ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။

စောစောပိုင်းက တစ်နေ့လုံး နာရီပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းခဲ့သောမိုးကြောင့် ငှာစန်းတောင် မြေပြင်တစ်ခုလုံး စွတ်စိုလျက် ရှိ၏။

မိုးရေစက်များသည် ငွေမြားတန်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်ပမာ တဖွဲဖွဲ အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေခဲ့သည်။

အတော်ကလေး ညဉ့်နက်တော့မှ မိုးစဲသွား၏။

မိုးစဲသွားသည့်တိုင် အအေးဒဏ်က စိမ့်ဖြာနေဆဲဖြစ်သည်။

မိုးတိမ်များ ကင်းစင်သွားပြီဖြစ်၍ အေးမြသောလရောင်က စွတ်စိုသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလုံးအပေါ်သို့ ငွေရည်များ ပက်ဖြန်းထားသည့်အလား ကျရောက်လျက်ရှိနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးမှာ မြူခိုးမြူငွေ့ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များကြောင့် ဇာပဝါ ပါးပါးဖြင့် လွမ်းခြုံရစ်သိုင်းထားသလို မှုန်ရီဝိုးတဝါး ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေပြန်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ရွန်းပသောလရောင်အောက်၌ ကြည်လင်လျက်ရှိသော ကဗျာရွတ်ဆိုသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုကဗျာရွတ်ဆိုသံမှာ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များ လွှမ်းခြုံရစ်သိုင်း ထားသည့် တောင်ခပန်းတစ်နေရာ၌ တဲအိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီမှ ထွက်ပေါ် နေခြင်းဖြစ်သည်။

သာယာလှပသော တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့်အတူ ကဗျာရွတ်ဆိုသံ ကြားရသည်မှာ အလွန်ပင် နားထောင်ကောင်းလှပေတော့သည်။

လရောင်သည် အဖြူရောင် ဇာပဝါပါးပါးဖြင့် ခင်းထားသည့်အလား ဝှာစန်းတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ကျဆင်း၍နေ၏။

ကဗျာရွတ်ဆိုသံမှာ တဲအိမ်ကြီးအတွင်းမှ မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

ကျယ်ဝန်းသေသပ်စွာ ဆောက်ထားသော တဲအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်၏။ သုံးပင်နှစ်ခန်း တဲအိမ်ကြီးမျိုးဖြစ်၏။

အပြင်မှကြည့်လျှင် သာမန်တဲအိမ်တစ်လုံးဟု ယူဆနိုင်မည်ဖြစ် သော်လည်း အတွင်းသို့ဝင်ကြည့်လျှင်မူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တဲအိမ်ကြီးထဲ၌ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများမှာ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသူကြွယ်များ နေထိုင်သည့် အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ခုပမာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။

တဲအိမ်ကြီးအတွင်း၌ အလွန်ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်းသေသပ်ပြီး အခန်း များကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းဆောက်လုပ်ထားသည်။

တဲအိမ်ကြီးအတွင်း မီးရောင်မြင်နေရ၏။ ထိုမီးရောင်ထွက်ပေါ်နေ သောနေရာမှာ စာကြည့်ဆောင်အတွင်းမှ ဖြစ်သည်။

စာကြည့်ခန်းအတွင်း လေးဘက်လေးတန်စလုံး၌ နာမည်ကျော်

ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။

သစ်သားစင်များထက်တွင် စာအုပ်မျိုးစုံကို စနစ်တကျ သေသပ်စွာ အစီအရိတ်ထား၏။

စာကြည့်ဆောင်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော လူတစ်ဦး၏ စာကြည့်ဆောင်မျိုးဖြစ်ကြောင်း လွယ်ကူစွာ အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားပုံ၊ စာအုပ်များစီရီခင်းကျင်းထားပုံတို့မှာ အလွန်ပင်စနစ်ကျလှပေ၏။ ဤမျှခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော စာကြည့်ဆောင်တစ်ခု ဤတဲအိမ်ကြီးအတွင်းရှိနေသည်ကို မည်သူမျှ ရိပ်စားယုံကြည်မိကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

နံရံနှင့်ကပ်လျက်နေရာတွင် ကြီးမားသောစာကြည့်စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိ၏။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်၌ စာအုပ်များအပြင် ဆောင်းတူရိယာတစ်လက်ကိုပါ တွေ့မြင်ရ၏။

တဲအိမ်ကြီးအတွင်း၌ လူတစ်ဦးသာရှိ၏။ ထိုလူတစ်ဦးဆိုသည်မှာ စာကြည့်စားပွဲရှေ့၌ ထိုင်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်ကို ဆိုလိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူရွယ်၏မျက်နှာမှာ ကြည်လင်သန့်ပြန့်လှပြီး နက်မှောင်ထူထည်းသည့် မျက်ခုံးမွေးအစုံအောက်မှ မျက်ဝန်းအစုံတို့က စူးရှတောက်ပလှပေ၏။

လူရွယ်က အဖြူရောင်ပိုးသားဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး စာပေသမားတစ်ဦး အသွင်အပြင်မျိုးရှိနေသည်။

သူသည် အရပ်အမောင်းမြင့်မားသလို ကိုယ်နေဟန်ထားက ကြွံ့ခိုင် တောင့်တင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

စာပေသမားဟန်ပေါက်နေသော်လည်း လက်မောင်းလက်ဖျံ ရင်အုပ် တို့မှာ သံမဏိကို သွန်းလောင်းထားသည့်အလား ကျစ်လစ်လျက်ရှိ နေ၏။

ထို့ပြင် စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံတို့က အတွင်းအား ပြည့်စုံ ကြီးမားသော ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းမျိုးဖြစ်နေ၏။

ဤအချက်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် စာကြည့်စားပွဲရှေ့တွင်ထိုင်နေ သော လူရွယ်မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထင်ရှားနိုင်ပေသည်။

စောစောက ကဗျာရွတ်ဆိုသံမှာ လူရွယ်၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မှန်မှန်ကလေး ရွတ်ဆိုလျက်ရှိ သည်။

ကြည်လင်သည့် ကဗျာရွတ်ဆိုသံက တဲအိမ်ကြီးအတွင်းမှ မှန်မှန် ကလေးနှင့် ထွက်ပေါ်၍နေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်ဆီမှ ခြေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် အပြေးအလွှားလာနေကြသော ခြေသံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း”

ခြေသံများကြားလိုက်ရပြီးနောက် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တဲအိမ်ကြီး တံခါးက ကြမ်းတမ်းစွာပွင့်သွားသည်။

လူရွယ်က ခြေသံကြားလိုက်ရကတည်းက ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ပြီး ဖြစ်သည်။

လူရွယ်က တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများ ရွံ့စက်များနှင့် ပေကုံလျက်ရှိ၏။

ထိုသူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။

သို့သော်.... ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာရထားမှုကြောင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ရင်၌ နီရဲသော သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသွေးကွက်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေပြီး သွေးစက်များသည် အောက်ဆီသို့ တစ်စက်ချင်း စီးကျလျက်ရှိနေ၏။

ထိုသူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရဟန် တူပေသည်။

“ဝှစ်”

“ဟူး”

ယင်းအချိန်မှာပင် တံခါးဝရှိ ထိုလူနောက်မှ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ထပ်မံရောက်လာပြန်သည်။

ထပ်မံရောက်လာသူမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

နောက်ကျောတွင် အလွန်အကြည့်ရဆိုးသော ဘုကြီးတစ်လုံးရှိ သည်။

ထို့ပြင်.... မျက်လုံးတစ်ဖက်ပါ ကန်းနေသည်။ သို့သော်..... ထို ခါးကုန်းကြီးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းကြောင်း အိမ်ရှင်ဖြစ်သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် လူရွယ်က အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးက လျှပ်စီးဓား ရှောင်ဟန်ချူး မဟုတ်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က စာကြည့်စားပွဲရှေ့မှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်လည်း ပြုံးနေသည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေရလေပြီ။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်လူရွယ်မှာလည်း တံခါးဝမှ ရုတ်တရက် ထွက် ပေါ်လာသော လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ခေတ္တမျှ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေမိသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်လူရွယ်က ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက် သည်။

“မှန်ပါတယ် ကျုပ်ဟာ ရှောင်ဟန်ချူးပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ညကြီး အချိန်မတော် ရောက်လာတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

စာပေသမားဟန်ပေါက်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံလူရွယ်က ကျေနပ်အားရသွားသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များ ယှက်သမ်းဖြစ်ပေါ်သွား သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က အဖြေမပေးဘဲ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစကို စုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဝတ်စုံတစ်စုံကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

သူနိုက်ယူလိုက်သောအရာမှာ အနီးဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က ကလေးငယ်ကို နိုက်ယူပြီးနောက်
ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးက အသက်ရှူနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့မှ အနက်ရောင်
ဝတ်စုံရှင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ....

“တော်သေးတယ်၊ ငါ့တာဝန်ကျေပြီ”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်သည် တစ်ကိုယ်တည်းပြောကြားလိုက်ပြီး
နောက် လက်ထဲမှ ပွေ့ထားသောကလေးငယ်ကို အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်
လူရွယ်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်မှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားရင်းက
မေးမြန်းလိုက်သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က အဖြေမပေးဘဲ....

“ကိုင်း.... ဖမ်းထား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က ကလေးငယ်ကို အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံရှင် လူရွယ်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

မလွဲမရှောင်သာသော အခြေအနေကြောင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်
လူရွယ်မှာ သူ့ထံသို့ လွင့်ပျံလာသည့် အနီးဖြင့်ထုပ်ထားသော ကလေး
ငယ်ကို ဆီးဖမ်းထားလိုက်ရ၏။

“ဝုန်း”

ယင်းအချိန်မှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်မှာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်

သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးလဲကျသွား
တော့၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်လူရွယ်က ကလေးကို ပွေ့ထားရင်းမှ ရှေ့သို့
တစ်ချက် ခုန်လွှားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်မှာ
ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ပေး.... ကလေး ကျုပ်ကိုပေး”

ယင်းအချိန်မှာပင် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေသော ခါးကုန်းကြီးက
ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် လျှပ်စီးဓား ရှောင်ဟန်ချူးလက်
ထဲမှ ကလေးငယ်ကို ပြောင်းယူလိုက်သည်။

ရှောင်ဟန်ချူးက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိလိုက်ပြီး မျက်နှာကွက်
ခနဲ ပျက်သွားပါ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်
လှမတတ် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပသွား၏။

ရှောင်ဟန်ချူးက အံ့ကြိတ်ကာ တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး.....

“တောက်..... တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ
လောက်တောင်ရက်စက်ရသလဲဆိုတာ ငါ သူတို့ကို သွားမေးမှဖြစ်မယ်”

ရှောင်ဟန်ချူးစကားဆုံးသည်နှင့် အပြင်ဘက်သို့ လွှားထွက်လိုက်
သည်။

ချက်ချင်းပင် သူသည် ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့အားသုံးကာ ချောမွတ်
မတ်စောက်နေသော တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ပြေးဆင်းသွား
တော့သည်။

“ဝှစ်”

“ဟူး”

ရှောင်ဟန်ချူး၏အရိပ်သည် တစ်ခဏချင်းမှာပင် မီးခိုးငွေ့တစ်ငွေ့ပမာ လွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူသည် အစက်အပျောက်တစ်ခုပမာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် တောင်အောက်ဆီသို့ လေတိုက်ခတ်သည့်ပမာ ကျရောက်သွားသည်။

တောင်ခြေရှိ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုထက်တွင် ကြီးမားခန့်ငြားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိနေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ အဆောင်အခန်းခန်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုပမာ ခန့်ငြားသေသပ်လှသည်။

ခြံစည်းရိုးအပေါက်ဝရှိ တံခါးကြီးထက်တွင် မိုးဟိန်းဂေဟာဟု ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။

ထို့ပြင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ဖက်စီရှိ အဖြူရောင်မီးလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။

ထိုစာလုံးများကို မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ဤမိုးဟိန်းဂေဟာမိသားစုသည် “ချား” မျိုးနွယ်မိသားစုဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှ၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ ခြံတစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်....။

ခြံတံခါးမှာလည်း ပိတ်လျက်ရှိ၏။

ထူးခြားသည်မှာ ပိတ်ထားသောခြံတံခါးရှေ့တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင် ရှစ်ယောက်တို့က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရှစ်ယောက်စလုံး သွေးကြောများ အပိတ်ခံထားရဟန်တူ၏။

ထိုအနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင် ရှစ်ယောက်တို့သည် ဓားကိုယ်စီကိုင်ထားကြပြီး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခြံဝမှ မီးပုံကြီးနှစ်ခုအပြင် ခြံရှေ့ရှိ အလံတိုင်ပေါ်တွင်လည်း မီးပုံကြီးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်လျက်ရှိနေ၏။

*